

men han vilde dog i hvert Fald indrømme Nævningerne fair play, han vilde indrømme, at en definitiv Dom om Institutionen kunde man ikke fælde efter de Erfaringer, der hidtil er indhøstet.

Som sagt, Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke her komme ind paa. Jeg forbeholder mig mit Standpunkt til Enkelthederne til Udvalgsbehandlingen, hvor vi kan faa Lejlighed til at indhente nærmere Oplysninger og stille Spørgsmaal med Hensyn til de enkelte Forhold, hvorom det drejer sig. Til Slutning skal jeg blot sige, at det glæder mig, at det nu er Hensigten, at Retsplejeloven skal optrykkes med de senere Tillægslove. Det er i sin Orden, at det sker, ja, det er vel egentlig en tvingende Nødvendighed, hvis man overhovedet skal kunne bruge Retsplejeloven i Praksis; allerede som Forholdet foreligger nu, frembyder det overordentlig store Vanskeligheder. Men jeg maa tilføje, at jeg ogsaa er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel om, at Optrykket skal være en nøjagtig Gengivelse af Loven, og at det er Rigsdagen og ikke Ministeriet, der skal afgøre, om Optrykket er rigtigt.

Herved skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til omhyggelig og grundig Behandling i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har Ordet for en kort Bemærkning.

Rudfeld: Det ærede Medlem Hr. Pürschel kom i nogle almindelige Bemærkninger, som laa lidt udenfor selve Lovforslagets Rammer, ind paa Antallet af Love og kritiserede stærkt det store Antal af Love, vi havde haft til Behandling. Jeg maa dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad han jo sikkert ved i Forvejen, at der skal en ny Lov til for at afskaffe en anden og mindre god Lov, og det ærede Medlem vil ikke være ukendt med, at en væsentlig Del af ikke blot denne Samlings, men ogsaa foregaaende Samlingers Arbejde er gaaet ud paa at indskrænke en Række Udgifter, som kun kunde indskrænkes ved, at der vedtoges andre Love, som medførte mindre Udgifter. Man kan ikke af Antallet af Love se, om Lovgivningsarbejdet gaar godt eller daarligt; det er Lovenes Indhold og ikke deres Antal, der er afgørende for, hvorvidt Rigsdagens Arbejde er godt eller ikke.

Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen hævdede, at jeg havde rettet et Angreb paa Nævningeinstitutionen. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg var en Tilhænger af Nævninge-

institutionen, men jeg rettede et Angreb paa den Nævningeret, der i dette Tilfælde var gaaet udenfor sin Beføjelse og derved havde tilføjet selve Institutionen Skade. Og jeg skulde mene, at naar Lovgivningsmagten har sat Nævningeinstitutionen ind i vor Retspleje og sat den ind som et selvstændigt Led, maa man, hvis man mener, at den paagældende Institution er traadt udenfor sine Rammer, have Lov til fra denne Plads at fremhæve det og rette sin Bebrejdelse mod det Forhold, der her har været til Stede. Vi maa have Ret til Kritik, naar vi mener, at Nævningeretten her er gaaet udenfor det, der har været Lovgivningsmagtens Mening. Vi kan ikke fraskrive os Retten til at kritisere hverken Nævninger eller Nævningedomme fra dette Sted. Det er dog Lovgivningsmagten, der er den øverste Myndighed i Staten; den staar ogsaa over Nævningeinstitutionen og har Beføjelse til at ændre den, hvis den vil.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Petersen: Det ærede Medlem Hr. Rudfeld fremhævede, idet han paa ny henviste til den bestemte Afgørelse fra Nævningernes Side, at denne havde gjort Nævningeinstitutionen Skade. Men det var det, jeg fremhævede før, at saaledes har man ikke Ret til at rette et Angreb paa en Institution paa Grundlag af en enkelt Afgørelse, hvorledes man end maatte se paa denne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Nørskov har Ordet for en kort Bemærkning.

Nørskov: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning om Omordningen af Landsretskredsene. Det er rigtigt, som det fra flere Sider er blevet fremhævet, at da vi i sin Tid oprettede den midlertidige Søndre Landsret, havde den sikkert sin Berettigelse; men jeg tror ikke, det er Tilfældet længere. Det er ogsaa fra sagkyndig Side udtalt, at der er for lidt Arbejde for Søndre Landsret, og at Vestre Landsret vil være i Stand til ogsaa at bestride det Arbejde, som Søndre Landsret nu har. I saa Fald mener jeg ikke, at der er nogen særlig Grund til længere at bevare den sidste. Vi hører fra alle Sider, at vi skal spare, og her er der et Omraade, hvor man uden Skade kan spare. Det kunde saa maaske siges, at man bør opretholde Søndre Landsret af nationale Hensyn. Men det synes